

Régmúlt karácsonyok ötlenek fel bennem. Olyanok, amikor a játék teherautó még fából készült, a televízió fekete-fehér képeket közvetített, a narancs meg ugyan ismert dolognak számított, mégis inkább ritkaságként került a fenyőfák alá. Hús ugyan már volt jegy nélkül is, de azért sorba kellett állni érte, mert az elosztás zökkenővel járt.

A hatalmas, ezüstszürke pótkocsis jármű már évtizedekkel ezelőtt szétporladt. Mai eszemmel már jobban vigyáznék rá, de akkoriban a homokozóban, tavasszal kemény volt a „szolgálat”, hát győzött az enyészet.

A televízió már hosszú ideje színes, egy-két generáció talán el sem tudja képzelni, milyen volt a két színű, kétszínű világ, amikor egy kicsit a szocializmust építettük, de azért Mária gyermekének születése is az ünnepek között szerepelt.

Narancs oldalról meg mindennap karácsony lehetne, legalábbis a zöldség-gyümölcs árusok standjai alapján. Napjainkban olyan árubőség található a nagyáruházakban, amiről három évtizednél régebben csak álmodni lehetett. Vagy, amennyiben valaki hallott, látott olyat, akkor a nyugati fogyasztói társadalom elembertelenedett világával riogattak mindenkit. Főleg úgy, ha be akarták fogni azok száját, akik kérdéseket szerettek volna megfogalmazni, ezzel kapcsolatban aztán messzebb merészkedve a miértek útvesztőiben.

Izmusból most éppen a kapitalista van soron, annak minden

áldásával, meg persze átkaival, hiszen azok is akadnak. Mert ugye az egypártrendszerben nem volt munkanélküliség, legfeljebb a gyárkapun belül egyesek nem tudták, mi a dolguk. De hajléktalanok is nagyságrendekkel kevesebben akadtak. Meg olyan gyermekek szintén, akik éhesen feküdtek le. Akár ünnepet, akár hétköznapot mutatott a naptár. Nehéz ügy ez a karácsony, mert folyton arról van szó, hogy a szeretet kerüljön az életünk középpontjába. De sokkal kedvezőbb lenne, ha ez nem csak néhány óráig tartana, hanem egész évben, sok-sok cselekedetünket áthatná.

Még annak árán is, ha már a könyökünkön jön ki a válság, a pénz utáni harc, a rohanás, a létért való küzdelem. Mindez 2010-ben sem ígérkezik sokkal könnyebbnek, sőt, még talán nehezebb lesz, mint a lassan befejeződött 2009-es esztendőben.

Még a múltó éveket is másképpen nevezték régebben, amikor a béketábor tagjai voltunk. Akkor időszámítás előtti és utáni korszakról szóltak a tankönyvek, most Krisztus előtt és utáni nagy szakaszokat különböztetünk meg. Szóval jeleleg ott tartunk, hogy éppen 2009 kalendáriumot cseréltünk le attól kezdve, amihez mi viszonyítjuk a relatív időt.

Tanulhatnánk végre a hibáinkból, nem a percek, órák, napok, hetek múlásával kapcsolatban, hanem úgy általában!